

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud 7 To 94/2014

v Praze

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. ledna 2015 v senátě složeném z předsedy JUDr. Martina Zelenky a soudců JUDr. Michala Hodouška a JUDr. Jaroslavy Maternové odvolání obžalované [jméno] [příjmení], [datum narození], proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014 sp. zn. 4 T 25/2014 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. se z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek částečnězrušu je, a to ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovurozhodu je tak, že se obžalovaná [jméno] [příjmení], [datum narození], odsuzuje podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání patnácti roků.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazu je do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Praze byla obžalovaná [jméno] [příjmení] uznána vinnou zvlášť závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. c) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila v podstatě tak, že v noci z 2. na 3. října 2013 v obci Vraždovy Lhotice, okres Benešov, v rodinném domě č. p. 11, porodila ve 37.

týdnu těhotenství živé dítě mužského pohlaví, které následně nezjištěným způsobem usmrtila, a jeho tělo spálila ve sklepě domu v kotli na tuhá paliva. Jak se z rozsudku podává, takového jednání se dopustila v úmyslu usmrtit, a to s rozmyslem.

Za uvedený zločin uložil krajský soud obžalované podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání šestnácti roků, pro jehož výkon ji zařadil podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

Proti rozsudku podala prostřednictvím svého obhájce odvolání toliko obžalovaná. Odvolání je podáno v zákonné lhůtě a napadá všechny výroky rozsudku. Předně se dle názoru obhajoby rozsudek opírá o nesprávné nebo neprokázané skutkové závěry.

Zejména je namítáno, že nebylo prokázáno, zda a jakým způsobem měla obžalovaná, bezprostředně po porodu své dítě usmrtit, nebylo tedy prokázáno, že vůbec došlo k usmrcení dítěte, jakým způsobem se tak mělo stát, a nebylo prokázáno ani to, že tak učinila právě obžalovaná.

Podstatou odvolání je zejména tvrzení, že nebylo prokázáno, že se dítě narodilo živé. Odvolání v tomto směru široce polemizuje se znaleckými posudky z odvětví soudního lékařství a gynekologie a porodnictví a dospívá k již uvedenému závěru, že nejsou žádné objektivní závěry, které by vylučovaly možnost, že se dítě narodilo mrtvé, nebylo dále zjištěno, jakým způsobem mělo dojít k jeho úmrtí, jakým způsobem probíhal porod. Nelze tak dle odvolání dovozovat, že dítě se narodilo živé, a není proto možné obžalovanou uznat vinnou ze spáchání zločinu vraždy.

Odvolání pro úplnost dodává, že znalci používali při zpracování posudků i vyjádření obžalované, které učinila v postavení osoby podezřelé, pak zdůrazňuje, že k těmto skutkovým zjištěním nelze přihlížet, jakožto k důkazu o skutkovém průběhu jednání obžalované. Již nyní vrchní soud podotýká, že jde z jeho pohledu o vyjádření zbytečné, resp. nadbytečné (neboť uvedené tvrzení je snad každému soudci notoricky známé), nicméně je vítá jako podnět k další části odůvodnění tohoto odvolacího rozhodnutí.

Odvolání dále vyjadřuje pochybnosti o tom, že během porodu, jakož i dalším zacházením s novorozencem by takovou činnost mohla obžalovaná činit bez toho, aniž by si toho všimly osoby, které v domě bydleli (t.j. matka, nevlastní otec a nevlastní bratr). Je poukazováno na to, že obžalovaná nejdříve těhotenství sice tajila, ale když se blížil porod, tak jej již tajit přestala, plánovala nástup do porodnice, navštívila svého gynekologa MUDr. [jméno]. Nelze tak např. souhlasit s tím, že obžalovaná pojala úmysl dítě usmrtit poté, kdy její přítel [příjmení] odmítl dále rozvíjet jejich vztah právě z důvodu jejího těhotenství.

Odvolání dále rozvíjí myšlenku, že usmrcení dítěte mohl učinit někdo jiný, než obžalovaná, např. její příbuzní – obyvatelé domu, kteří též mohli obžalovanou k usmrcení dítěte přivést, sami jej mohli usmrtit či se na skutku, který je předmětem obžaloby, jinak podílet. Vzhledem pak k tomu, že obžalovaná je ve vztahu k nim v submisivním postavení, odvolání vyjadřuje pocit, že taková obhajoba je velmi obtížná a lze vnímat, že obžalovaná je pod silným tlakem těchto osob, který jí může bránit v tom, aby pravdivě a úplně objasnila případný podíl těchto osob na vzniku celé události.

Další, alternativní část odvolání, (zjevně ovšem až v „ druhém sledu“) vyjadřuje přesvědčení, že pokud by vzal přes shora uvedené soud za prokázané, že obžalovaná své dítě usmrtila, pak se tak mohlo stát v rozrušení způsobeném porodem. K této skutečnosti zdůrazňuje, že znalecký posudek z odvětví gynekologie a porodnictví, který vypracoval MUDr. PhDr. Pavel Čepický, CSc., je devalvován závěrem znalce, že termín„ rozrušení způsobené porodem“ je..“ tak trochu tradice a termín spíše právní než odborný“, a že si takové rozrušení neumí moc představit.

Odvolání k tomu dodává, že jestliže takové prohlášení činí znalec navzdory odborné literatuře, dlouholeté a lidské zkušenosti i judikatuře soudů, kdy je mimořádné duševní rozpoložení rodičky

uznáváno a v českém trestním zákoníku vyjádřeno v ustanovení § 142 tr. zákoníku, pak je namístě, aby byl vypracován znalecký posudek jiným znalcem, a toto také navrhuje.

Dále je poměrně široce konstatován běh života obžalované, a zejména podmínky a okolnosti porodu, a obhajoba je toho názoru, že přestože si je soud prvního stupně uvědomil a konstatoval závažné okolnosti případu, nezohlednil je však ve prospěch obžalované, což mohlo vést k nesprávným skutkovým zjištěním a s tím souvisejícím nesprávným právním hodnocením celé věci.

V neposlední řadě se odvolání zmiňuje o tom, že uložený trest je nepřiměřeně přísný, je poukazováno na polehčující okolnosti, ke kterým však nebylo přihlédnuto dostatečně. Odvolání je přesvědčeno, že i v případě ponechání právní kvalifikace v napadeném rozsudku, je možno uložit trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby ve smyslu § 58 tr. zákoníku.

Závěrem je činěn návrh, aby především byla obžalovaná obžaloby zproštěna, a to podle § 226 písm. a), c) tr. ř. Alternativně je navrhováno zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu, aby v ní učinil rozhodnutí nové, které by se rovněž opíralo o nově vypracovaný znalecký posudek z odvětví gynekologie a porodnictví.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze proto více méně odkázat a dále je možno uvést následující.

Vrchní soud výjimečně konstatuje, že obsah odvolání je v podstatě téměř zcela shodný s obhajobou obžalované před vynesením napadeného rozsudku. Jde ze strany vrchního soudu o výjimečné konstatování proto, protože samotná shoda předcházející obhajoby a podaného odvolání ještě nutně nemusí znamenat, že by úvahy obhajoby byly irelevantní. Nicméně v daném případě se s obhajobou obžalované krajský soud beze zbytku vypořádal, a vrchní soud jeho názory podporuje.

Samozřejmě jsou některá skutková zjištění, která obhajoba s ohledem na provedené důkazy zpochybňovat nemůže – např. to, že obžalovaná byla těhotná, že dne 30. 9. 2013 při lékařské kontrole byl zjištěn dobrý zdravotní stav jak obžalované, tak jejího dosud nenarozeného dítěte, a aby dne 7. 10. 2013 při dalším setkání s gynekologem, které vyvolala ona sama prohlášením, že ze středy na čtvrtek (t.j. z 2. na 3. 10. 2013) porodila mrtvé dítě, bylo zjištěno, že skutečně porodila, a její fyziologický stav byl zcela normální, bez jakýchkoli komplikací.

Pokud obhajoba poukazuje na neúplně zjištěný skutkový stav, pak jsou její„ stesky“ stran dokazování poněkud paradoxní. A to z toho důvodu, že v projednávané věci, pokud jde o absenci některých velice důležitých skutečností, by ke skutkovým objasněním přispěla takřka výlučně a především výpověď samotné obžalované. Ta však téměř nevypovídá, takže ony velice důležité skutečnosti nutně absentovat musí. Některé lze však doplnit důkazy jinými – zejména znaleckými, v kombinaci s důkazy dalšími.

Pokud pak jde o výpověď obžalované, pak je sice pravdou, že u hlavního líčení odmítla vypovídat zcela, v přípravném řízení téměř zcela, kdy však při své procesně naprosto použitelné výpovědi ze dne 8. 10. 2013 na č.l. 43 – 46 jednak prohlásila, že je zdráva a cítí se schopna výslechu, načež

uvedla větu:„ Využívám své právo k věci nevypovídat, pouze chci uvést, že jsem to jako neměla v úmyslu zabít dítě, že si nedokážu vysvětlit, co se mi v té hlavě dělo a že nechci o tom momentálně vypovídat, že si to potřebuju víc promyslet“.

Byť soud prvního stupně uvedenou výpověď do značné míry ignoruje (s neadekvátním prohlášením, že obžalovaná odmítla vypovídat), a obhajoba se o ní (celkem přirozeně) nezmiňuje vůbec, odvolací soud je nucen konstatovat, že sice jde o mimořádně stručnou výpověď, která je však svým logickým a jazykovým výkladem doznáním nejméně k tomu, že obžalovaná porodila živé dítě, které zabila, že si nedokáže vysvětlit, jak k takovému skutku rozumově dospěla. Závěr výpovědi je zcela evidentně již„ přípravou“ na další možnou obhajobu. Nelze nespatřit ani tu skutečnost, že obžalovaná v žádné své procesní výpovědi (a již vůbec ne ve svých dvou podání vysvětlení, když se o nich již obhajoba zmiňuje) neuvádí, že by porodila mrtvé dítě.

Z hlediska vrchního soudu se tak jedná o velice důležitý důkaz, byť pro svou stručnost z něj některé skutečnosti, které připomíná i obhajoba, zjistit nelze – např. způsob porodu, přesnější místo porodu, samozřejmě způsob usmrcení novorozence. Toto by bylo možné zjistit skutečně pouze výpovědí obžalované.

Krajský soud dovozuje skutkový děj především na základě znaleckých posudků z odvětví gynekologie a porodnictví, soudního lékařství, jakož i psychiatrie a psychologie, v kombinaci prakticky se všemi dalšími důkazy (výpovědi svědků a listinné důkazy). Jeho závěrům tak nelze prakticky nic vytknout, když závěr o tom, že obžalovaná porodila živé dítě, přebírá zejména z uvedených znaleckých posudků a hodnocení krevních stop obžalované i novorozence v předmětném domě. Pro vrchní soud k tomu přistupuje i faktické (skoro) doznání obžalované, jasné přinejmenším v tom smyslu, že porodila živé dítě, které usmrtila.

Kromě toho lze konstatovat, že pokud by obžalovaná porodila mrtvé dítě, pak by neměla absolutně žádný důvod toto tajit, a zbavit se dítěte vhozením do tepelného kotle. Naopak, i když ji mohl porod překvapit, avšak dítě by chtěla (opačná odpověď – tedy že by ho nechtěla, vede nevyhnutelně k závěru o vraždě), mohla přivolat pomoc, a to jednak osob v domě bydlících, jednak lékařskou. Nic z toho neučinila.

Jestliže se odvolání zmiňovalo o nepoužitelnosti neprocesních výpovědí obžalované, které učinila jako podezřelá, a činí výtky směrem ke znalcům, že z nich vycházeli, pak je třeba podotknout, že tato situace již byla v minulosti vyřešena výkladem trestního řádu, kdy po novele zákonem č. 265/2001 Sb. a dalších novelizací trestního řádu je rozsah použitelných důkazů pro vypracování znaleckého posudku podstatně širší, než tomu bylo dříve. Znalci tak mohou vycházet v rámci podávaných znaleckých posudků i z těchto podaných vysvětlení, zejména pokud s ohledem na časové vypracování posudků není v té které věci výpověď osoby obviněné k dispozici. Nelze mít námitky proti vyjádření obhajoby, že k těmto skutkovým zjištěním (t.j. neprocesním výpovědím obviněné či ke skutečnostem, které o skutku sdělila znalcům) nelze přihlížet, jakožto k důkazu o skutkovém průběhu jednání obžalované. To se ovšem v dané věci nestalo, neboť soud prvního stupně při rozhodování ve věci vůbec nepřihlížel k obsahu těchto vysvětlení jako ke skutkovým závěrům.

Vrchní soud podotýká, že otázka použitelnosti či nepoužitelnosti tzv. podání vysvětlení (vytěžení) je problematikou již po řadu desítek let, vyřešenou také již po značnou dobu tak, že taková sdělení nemohou sloužit jako procesně upotřebitelný důkaz – a to přesto, že v naprosto drtivé většině případů se jedná o věrohodnou výpověď osoby podezřelé (což je evidentní srovnáním dalších údajů ve spisech). Dospívá se tak k tomu, že osoba podezřelá může podávat zcela libovolnou výpověď – zejména pak např. výpověď naprosto věrohodnou o tom, jak se dopustila trestné činnosti, neboť po zahájení trestního stíhání může zcela beztrestně a v rozporu se svým předcházejícím vyjádřením uvést např. to, že na místě činu vůbec nebyla. Skutečností je, že trestní řád v dnešní době umožňuje takové výpovědi přečíst, ale pouze za souhlasu obžalovaného a

státního zástupce (viz § 211 odst. 6 tr. ř.). Je pak signifikantní (příznačné), že osoba obžalovaná takový souhlas prakticky nikdy nedá. Tak se stalo i v projednávaném případě.

Vrchní soud je dalek tuto situaci dále rozvíjet, pouze opět konstatuje, že v projednávané věci k podání vysvětlení ze strany obžalované (tehdy podezřelé) nebylo ani státním zastupitelstvím (obžaloba), ani soudem prvního stupně a nyní ani soudem odvolacím k předmětným výpovědím přihlíženo. Skutková zjištění činilo jak státní zastupitelství, tak zejména oba uvedené soudy na základě zcela jiných důkazů, což je jimi jednak konstatováno, jednak je to zcela zřejmé z popisu skutku.

Pokud jde o námitku odvolání, že veškeré jednání, kterého se měla obžalovaná dopustit, nebylo možné činit bez vědomosti osob v domě bydlících, resp. bez toho, aby si takového jednání uvedené osoby všimly (t.j. svědci [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]), pak je třeba upozornit, že obžalovaná ve své procesní výpovědi nic takového nenaznačuje. Navíc k porodu mělo dojít v noci, takže je pravděpodobné, že ostatní osoby spaly. Obžalovaná se o nich nezmiňuje, a ony samy nevypovídají.

Na shora uvedené navazuje teorie o tom, že usmrcení dítěte mohl učinit někdo jiný, než obžalovaná, např. její příbuzní – obyvatelé domu, kteří též mohli obžalovanou k usmrcení dítěte přivést, sami jej mohli usmrtit či se na skutku, který je předmětem obžaloby, jinak podílet. Vzhledem pak k tomu, že obžalovaná je ve vztahu k nim v submisivním postavení, odvolání vyjadřuje pocit, že taková obhajoba je velmi obtížná a lze vnímat, že obžalovaná je pod silným tlakem těchto osob, který jí může bránit v tom, aby pravdivě a úplně objasnila případný podíl těchto osob na vzniku celé události.

Nehledě k tomu, že jde o ryzí spekulaci, odvolací soud nesouhlasí s takovým výkladem zejména proto, že obžalovaná ke svým příbuzným v domě neměla nijak zvlášť dobrý vztah, chtěla z domu odejít, což již také v době předcházející realizovala. Za takovýchto podmínek je prakticky vyloučené, že by obhajobou předvídané jednání příbuzných zamlčela, přinejmenším v dalších stádiích řízení (po podání obžaloby, a rozhodně po vynesení odsuzujícího rozsudku), kdy již byla seznámena se skutečnými sankčními dopady za jednání, které jí bylo kladeno za vinu. Vrchní soud je přesvědčen, že obžalovaná, pokud by se na celé věci nepodílela (což nutně musela – ona byla rodičkou), by zcela jistě zmínila účast druhých osob, neboť by se jí odpovídající sankci jistě nést nechtělo. Učinit by tak mohla ještě v případě, že by k uvedeným osobám měla skutečně výjimečně silný osobní vztah, což, jak je prokazováno důkazy (zejména svědecké výpovědi) evidentně neměla.

Nakonec je odvolací soud nucen prohlásit, že je samozřejmě vázán zásadou obžalovací – tedy trestní stíhání probíhá proti obžalované, která účast jiné osoby nezmiňuje, a kterou soud s ohledem na uvedenou zásadu stíhat nemůže.

Námitkám proti tvrzení, že obžalovaná se rozhodla dítě usmrtit po rozchodu se svědkem [příjmení] (tedy bezprostředně) nelze přisvědčit. Krajský soud také korigoval právní kvalifikaci„ pouze“ na skutečnost, že se obžalovaná dopustila jednání s rozmyslem, nikoli po předchozím uvážení, což představuje přísnější, zpravidla delší dobu připravovanou trestnou činnost.

Skutečností ze spisu dobře patrnou je to, že ihned po zjištění těhotenství měla obžalovaná radost, avšak v důsledku negativní reakce její matky, biologického otce dítěte [jméno] [příjmení] na ni tato situace těžce dolehla, a začala těhotenství tajit. K dalšímu, opačnému názoru (tedy neutajování těhotenství) dochází cca v šestém měsíci těhotenství. Obžalovaná však jedná rozporuplně – nebyla zjištěna žádná skutečná příprava na příchod novorozence, a na druhou stranu obžalovaná o jistém doprovodu do nemocnice hovoří zejména v SMS zprávách, jakož i navštívila svého gynekologa MUDr. [jméno], dne 30. 9. 2013, kdy bylo její těhotenství opět potvrzeno. V mezidobí ovšem došlo také k tomu, že se svědek [příjmení] s obžalovanou rozešel, a to právě v důsledku informace o jejím těhotenství.

A opět – s ohledem na absenci výpovědi obžalované nelze přesně zjistit, kdy se rozhodla novorozence usmrtit, a při„ lavírování“ mezi tím, zda si jej ponechat, či usmrtit, pro ní jistě hrály zážitky posledních dnů či týdnů značnou roli, přičemž možnosti zvažovala, až se nakonec – a to zcela jistě přinejmenším po byť krátkém rozmyslu, rozhodla dítě usmrtit, o čemž svědčí její následné jednání, resp. nejednání – utajený porod, nepřivolání pomoci – viz odůvodnění výše.

Se shora uvedenou skutečností souvisí bezprostředně též úvaha, zda se obžalovaná nedopustila vraždy novorozence v rozrušení způsobeném porodem. S ohledem na obsah uvedeného odůvodnění o činu spáchaném s rozmyslem, je taková myšlenka vyloučena. Sama obžalovaná procesně k této skutečnosti neuvádí nic, nicméně se k ní vyjadřují znalci – a to nikoli pouze znalec MUDr. PhDr. Pavel Čepický, CSc., ale též znalci z odvětví psychiatrie a psychologie, a rovněž svědci, kteří byli následně s obžalovanou v kontaktu. Stručně lze uvést, že z těchto jejich podání je evidentní, že k právně relevantnímu rozrušení způsobeném porodem u obžalované nedošlo. Jednala poměrně logicky před porodem, jednala„ v podstatě“ logicky a promyšleně i po něm, nejsou u ní zjištěny žádné anomálie. Zdaleka tak nejde pouze o vyjádření shora uvedeného znalce, z toho důvodu je také nadbytečné vypracovávat nový posudek z odvětví gynekologie a porodnictví. Ustanovení § 142 tr. zákoníku tak lze vyloučit.

Pokud jsou konstatována všechny negativa ze života obžalované s tím, že k nim soud nepřihlédl, pak nejde o zcela přesné tvrzení. Krajský soud v podstatě všechny nepříjemné skutečnosti ze života obžalované zjistil, a přihlédl k nim jednak v částečně změněném skutkovém stavu oproti obžalobě, jakož i při právním posouzení jejího jednání (t.j. vražda s rozmyslem, nikoli po předchozím uvážení). Dále k nim přihlédl též při ukládání trestu obžalované, kdy uvádí, že trest v trvání šestnácti roků je stanoven při dolní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku, která činí patnáct roků. Rovněž využil ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku a obžalovanou zařadil toliko do věznice s ostrahou, když podle běžných zákonných podmínek by náležela do věznice se zvýšenou ostrahou.

Je tak zřejmé, že krajský soud nic neopominul, pouze jeho osobní uvážení o dopadu polehčujících okolností se liší od názoru obhajoby. Jde samozřejmě o individuální rozdíly v posuzování okolností – jde o konflikt stupně přísnosti, nikoli nespravedlnosti. S tím také souvisí výtka odvolání o nepřiměřenosti trestu pro obžalovanou, který shledává nepřiměřeně přísným.

Odvolací soud se s takovou námitkou ztotožnil. Polehčující okolnosti případu jsou ve prospěch obžalované jasně viditelné, a proto je třeba jí v rámci základní trestní sazby uložit trest odnětí svobody na samé spodní hranici, v trvání patnácti roků, co odvolací soud také učinil. Stejně jako soud prvního stupně zařadil obžalovanou do mírnějšího typu věznice – t.j. s ostrahou, podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku.

Podmínky pro (mimořádné) snížení trestu ve smyslu § 58 odst. 1 tr. zákoníku odvolací soud neshledal, mimo jiné též proto, že obžalovaná, ač prvorodička, již nebyla výrazně mladá a nezkušená žena, a mohla celou záležitost, a to i v případě, že by si dítě nechtěla ponechat v péči, řešit jinými způsoby. Prakticky téměř bezprostředně po spáchání činu podávala svým známým zcela nepravdivé informace o tom, že byla v nemocnici, dítě v inkubátoru a selhalo mu srdce, takže nepřežilo. Odpovídající lítost, a to nikoli před orgány činnými v trestním řízení, ale právě před svými známými, nijak výrazně neprojevovala. I proto učinil vrchní soud rozhodnutí, které je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení

u Krajského soudu v Praze. Nejvyšší státní zástupce je

může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněné, obviněná pro nesprávnost výroku, který se jí bezprostředně dotýká.Obviněná může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.
Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř.
O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 20. ledna 2015

JUDr. Martin Zelenka
předsedkyně senátu